

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Bc. A. K.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Rychtářem, advokátem, se sídlem Vodňanského 538/4, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti: **Ing. M. M.**, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. února 2014, č. j. KUJCK/3244/2014/OZZL-0-7/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. července 2014, č. j. 10 A 50/2014 – 24,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. července 2014, č. j. 10 A 50/2014 – 24 a rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 5. února 2014, č. j. KUJCK/3244/2014/OZZL-0-7/14, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti celkem 22 581 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Ladislava Rychtáře do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Uživatel honitby Doubravka Ing. M. M. podal dne 2. prosince 2013 návrh na ukončení činnosti žalobce jakožto stávající myslivecké stráže v honitbě a současně k ustanovení mysliveckou stráží navrhl jinou osobu. Městský úřad Týn nad Vltavou návrhu Ing. M. M. vyhověl a rozhodnutím ze dne 20. prosince 2013, č. j. MÚT 23747/2014 zrušil ustanovení žalobce mysliveckou stráží. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, ve kterém poukazoval na ustanovení § 13 odst. 2 věty druhé zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů („*Orgán státní správy myslivosti může ustanovení myslivecké stráže zrušit též na návrh uživatele honitby anebo z vlastního podnětu, pokud myslivecká stráž porušila při výkonu svých povinností tento zákon.*“). Žalobce předně tvrdil, že podle citovaného právního předpisu lze ustanovení mysliveckou stráží zrušit, pouze pokud myslivecká stráž porušila při výkonu svých povinností zákon o myslivosti. Žalovaný odvolání zamítl v záhlaví označeným rozhodnutím s odůvodněním, že ustanovení § 13 odst. 2 věty druhé zákona o myslivosti je třeba vykládat tak, že osoba, která byla na návrh uživatele honitby ustanovena mysliveckou stráží, nemá právo domáhat se setrvání ve funkci. Jestliže zákon o myslivosti dává uživateli honitby možnost navrhnout ustanovení určité osoby mysliveckou stráží, z logiky věci musí mít uživatel honitby možnost navrhnout zrušení ustanovení této osoby.

[2] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného brojil správní žalobou podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“). Krajský soud námitkám žalobce nepřisvědčil a žalobu zamítl. Ustanovení § 13 odst. 2 věty druhé zákona o myslivosti je podle krajského soudu nutno interpretovat tak, že podmínka porušení zákona o myslivosti se vztahuje pouze na případy zrušení ustanovení mysliveckou stráží orgánem státní správy myslivosti z vlastního podnětu. Jestliže dojde ke zrušení ustanovení mysliveckou stráží na základě návrhu uživatele honitby, není na místě zkoumat porušení povinností podle zákona o myslivosti. Krajský soud argumentoval tím, že se v daném ustanovení před spojkou „anebo“ nenachází čárka, tudíž jde o výčet možností. Dále konstatoval, že pokud má uživatel honitby možnost navrhnout ustanovení určité osoby mysliveckou stráží (§ 12 odst. 1 zákona o myslivosti), musí mít současně možnost, aby k jeho návrhu došlo ke zrušení ustanovení této osoby, a to bez uvedení důvodu. Na tom nic nemění ani skutečnost, že myslivecká stráž je úřední osobou podle § 127 odst. 1 písm. i) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, ani to, že uživatel honitby podal návrh na zrušení ustanovení žalobce mysliveckou stráží poté, co žalobce oznámil porušení zákona o myslivosti v předmětné honitbě ze strany mysliveckého hospodáře.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Proti uvedenému rozsudku krajského soudu žalobce (nyní stěžovatel) brojil včas podanou kasační stížností. Stěžovatel sice výslovně neuvedl, z jakých důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost podává, z jejího obsahu je však zřejmé, že se jedná o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[4] Stěžovatel předně brojil proti výkladu § 13 odst. 2 věty druhé zákona o myslivosti učiněnému krajským soudem. Z daného ustanovení podle stěžovatele jasně vyplývá, že orgán státní správy myslivosti může ustanovení mysliveckou stráží zrušit, pokud myslivecká stráž porušila při výkonu svých povinností zákon o myslivosti, což platí jak

pokračování

pro zrušení z vlastního podnětu, tak pro zrušení na návrh uživatele honitby. Spojka „anebo“ v citovaném ustanovení jednoznačně nemá význam vylučovací (v takovém případě by před spojkou anebo musela být čárka), ale význam slučovací (právě v takových případech se před spojkou anebo čárka nepíše). Výklad citovaného ustanovení provedený krajským soudem v napadeném rozsudku považuje stěžovatel za zcela nesprávný a zmatečný.

[5] Stěžovatel s odkazem na § 127 odst. 1 písm. i) trestního zákoníku, podle něhož je myslivecká stráž úřední osobou, vyložil účel funkce myslivecké stráže. Úkolem myslivecké stráže není hájit zájmy uživatelů honiteb, nýbrž kontrolovat dodržování právních předpisů v honitbách, tedy hájit zájmy státu. Stěžovatel odkázal na judikaturu Ústavního soudu, podle níž myslivost představuje ústavně aprobovaný veřejný zájem spadající pod čl. 7 Ústavy. Výklad, podle něhož by byl uživatel honitby oprávněn i zcela bezdůvodně navrhnout zrušení ustanovení mysliveckou stráží, by vedl k obsazování pozic myslivecké stráže osobami ochotnými krýt porušování zákonů v honitbách podle přání jejich uživatelů. Ostatně i v nyní projednávaném případě došlo k návrhu na zrušení ustanovení mysliveckou stráží v reakci na žalobcovo oznámení porušení zákona, na němž se podílel samotný myslivecký hospodář. Současně je třeba zmínit, že ani v případě přijetí stěžovatelem zastávané interpretace daného ustanovení by nebyla myslivecká stráž neodvolatelná, jak tvrdí správní orgán, neboť ke zrušení ustanovení mysliveckou stráží může dojít již jen v důsledku neplnění funkce.

[6] Výklad ustanovení § 13 odst. 2 věty druhé zákona o myslivosti přijatý žalovaným i krajským soudem je podle stěžovatele absurdní hned z několika důvodů. Rozdílný režim vzniku a zániku určitého právního vztahu je v českém právním řádu naprosto běžný (např. pracovní poměr). Navíc, pokud by skutečně bylo účelem myslivecké stráže být „poslušným sluhou uživatelů honiteb“, měl by správní orgán povinnost vyhovět návrhu na zrušení ustanovení mysliveckou stráží, nikoliv pouze možnost.

[7] Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl Nejvyššímu správnímu soudu napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu projednávání.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti podrobně popsal dosavadní průběh řízení a odkázal na své vyjádření k žalobě.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. Důvody kasační stížnosti se opírají o § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[11] Podle § 2 s. ř. s. poskytují soudy ve správním soudnictví ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob. V souladu s tím je podle § 65 odst. 1 s.

ř. s. v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu aktivně legitimován ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu. Nejvyšší správní soud se musel z úřední povinnosti nejdříve vyrovnat s otázkou, zda je vůbec dána pravomoc správního soudnictví o věci rozhodnout; jinými slovy zodpovědět otázku, zda a popř. jaké veřejné subjektivní právo stěžovatele bylo dotčeno.

[12] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že myslivecká stráž je veřejnou funkcí a strážníci jsou úředními osobami (viz podrobněji níže), které jsou nadány určitými, v řadě aspektů významnými vrchnostenskými pravomocemi (viz zejm. § 14 zákona o myslivosti). Myslivecká stráž má zákonem pevně stanovené funkční období (§ 12 odst. 2 zákona o myslivosti) a zákon taktéž uvádí taxativně konkrétní důvody pro zrušení, resp. zánik ustanovení mysliveckou stráží (§ 13). Ústavní soud v minulosti dovodil, že „*čl. 21 odst. 4 Listiny se nevztahuje pouze na přístup k veřejné funkci ve smyslu vzniku funkce, ale zahrnuje i právo na její nerušený výkon včetně práva na ochranu před protiprávním zbavením této funkce. Účast na správě věcí veřejných, která je smyslem celého čl. 21, se nevyčerpává pouhým získáním funkce, nýbrž logicky trvá po celou dobu výkonu této funkce. Pokud je tedy tímto článkem Listiny sledováno umožnit občanům správu veřejných záležitostí, musí být subjekt vykonávající funkci nadán rovněž ochranou před libovůlí státu, která by mu mohla bránit ve výkonu veřejné funkce. Samotné právo na přístup k veřejným funkcím by nemělo smysl, pokud by neobsahovalo i ochranu v průběhu výkonu funkce.*“ [nález sp. zn. II. ÚS 53/06 ze dne 12. září 2006 (N 159/42 SbNU 305)]. V daném případě šlo o vysoce ústavněprávně a politicky exponovaný případ odvolání předsedkyně Nejvyššího soudu z funkce hlavou státu. „Není však malých funkcí“, jak by mohla znít parafráze pořekadla známého z divadelního prostředí. Nejvyšší správní soud neshledává žádný důvod omezovat uplatnitelnost čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod jen na nejvyšší patra správy veřejných záležitostí. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že v daném případě je založena pravomoc soudů ve správním soudnictví a že osobě zastávající funkci myslivecké stráže, do níž byla ustanovena, svědčí veřejné subjektivní právo na nerušený výkon této funkce za zákonem předpokládaných podmínek a do doby, než jí funkce podle zákona zanikne, o což se nyní vede tento spor. Ostatně i krajský soud přinejmenším implicitně tuto pravomoc dovodil, jelikož případ věcně projednal.

[13] Stěžejní otázkou v nyní projednávané věci je výklad ustanovení § 13 odst. 2 věty druhé zákona o myslivosti, které zní: „*Orgán státní správy myslivosti může ustanovení myslivecké stráže zrušit též na návrh uživatele honitby anebo z vlastního podnětu, pokud myslivecká stráž porušila při výkonu svých povinností tento zákon.*“ Stěžovatel učinil spornou otázku, zda se podmínka porušení povinností plynoucích ze zákona o myslivosti (část věty za čárkou) vztahuje pouze na zrušení ustanovení mysliveckou stráží orgánem státní správy myslivosti z vlastního podnětu, nebo i na případy, kdy je zrušení navrhnuuto uživatelem honitby.

[14] Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že v případě zrušení ustanovení mysliveckou stráží na návrh uživatele honitby není namístě zkoumat porušení povinností mysliveckou stráží. Svůj závěr opřel v zásadě o dva argumenty. Prvním byl jazykový výklad předmětného ustanovení. Krajský soud uvedl, že pokud absentuje před spojkou „anebo“ čárka, jedná se o výčet možností, z čehož plyne, že uživatel honitby může

pokračování

podat návrh na zrušení ustanovení mysliveckou stráží zcela bez důvodu. Druhým argumentem krajského soudu byl poukaz na § 12 odst. 1 zákona o myslivosti, podle kterého uživatel honitby navrhuje ustanovení myslivecké stráže. Krajský soud dovodil, že pokud „*zákon dává uživateli honitby možnost navrhnout ustanovení určité osoby mysliveckou stráží, pak musí mít i uživatel honitby možnost, aby k jeho návrhu došlo ke zrušení ustanovení této osoby mysliveckou stráží, aniž je jím uveden důvod.*“ Na tom podle krajského soudu nic nemění ani skutečnost, že je myslivecká stráž úřední osobou podle trestního zákoníku, ani argumentace stěžovatele, že myslivecká stráž nemá být pouhým sluhou uživatele honitby, jelikož § 13 odst. 2 zákona o myslivosti uživateli honitby jednoznačně umožňuje zrušení ustanovení myslivecké stráže na jeho návrh bez udání důvodu.

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k opačným závěrům než krajský soud. Co se týče větné skladby předmětného zákonného ustanovení, jedná se o podřadné souvětí s podmínkovou vedlejší větou. Nejvyšší správní soud má za to, že absence čárky před spojkou „anebo“ obecně značí slučovací význam této spojky (srov. KARLÍK, Petr, NEKULA, Marek, RUSÍNOVÁ, Zdenka (eds.) *Příruční mluvnice češtiny*. Praha: Nakl. Lidové noviny, 2012, s. 351 a 518). Je-li vztah mezi oběma možnostmi zrušení ustanovení myslivecké stráže slučovací a část věty týkající se zrušení ustanovení myslivecké stráže z vlastního podnětu orgánu státní správy myslivosti není vyloučena prostřednictvím čárky před spojkou „anebo“, měla by podmínková vedlejší věta (tj. podmínka porušení zákona) platit pro oba způsoby zrušení ustanovení myslivecké stráže. Jak ovšem poznamenal Ústavní soud, jazykový výklad představuje „*pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu.*“ (nález ze dne 17. prosince 1997 sp. zn. Pl. ÚS 33/97, N 163/9 SbNU 399, č. 30/1998 Sb.). Je proto na místě blíže se ptát po smyslu a účelu interpretovaného ustanovení.

[16] Podle § 2 písm. a) zákona o myslivosti se myslivostí rozumí soubor činností prováděných v přírodě ve vztahu k volně žijící zvěři jako součásti ekosystému a spolková činnost směřující k udržení a rozvíjení mysliveckých tradic a zvyků jako součásti českého národního kulturního dědictví. Právem myslivosti se podle § 2 písm. h) zákona o myslivosti rozumí souhrn práv a povinností zvěř chránit, cílevědomě chovat, lovit, přivlastňovat si ulovenou nebo nalezenou uhynulou zvěř, její vývojová stadia a shozy paroží, jakož i užívat k tomu v nezbytné míře honebních pozemků. Ústavní soud se zabýval celkovou koncepcí právní úpravy myslivosti v nálezu ze dne 13. prosince 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03 (N 226/43 SbNU 541, č. 49/2007 Sb.), v němž posuzoval ústavní konformitu řady ustanovení zákona o myslivosti. Ústavní soud v nálezu konstatoval, že regulace zvěře, jež je předmětem práva myslivosti, představuje zájem chráněný čl. 7 Ústavy (bod 64) a že „*z uvedených definic plyne, že podstata myslivosti v české právní úpravě směřuje v první řadě k naplnění zmíněného ústavního cíle, tedy k ochraně zvěře s tím, že k tomuto cíli základnímu přibývá ještě další cíl v podobě ochrany myslivosti jako národního kulturního dědictví.*“ (bod 66). Myslivost proto není definována jako podnikání či výrobní činnost, nýbrž jako vztah k volně žijící zvěři, jež tvoří součást ekosystému. Zákon o myslivosti tak upravuje myslivost jako cílevědomou a regulovanou činnost směřující k ochraně a rozvoji přírody (bod 70).

[17] V citovaném nálezu Ústavní soud dodal, že v souvislosti s negativními jevy, které se při výkonu myslivosti vyskytovaly v době komunistického režimu, byl uvedený smysl

právní úpravy myslivosti často zkreslován a veřejnost mohla nabýt dojmu, že v takových negativních případech výkon práva myslivosti sklouzával na úroveň pouhé zábavy. S ohledem na to Ústavní soud zdůraznil, že individuální prohřešky proti myslivosti a zneužití práv plynoucích z její regulace neimplikují protiústavnost zákona o myslivosti, takové jednání je třeba důsledně postihovat individuálně, a tím přispívat ke změně negativních pohledů na myslivost jako na abstraktní kategorii (bod 83).

[18] S ohledem na takto nastíněný smysl práva myslivosti a jeho regulace je třeba vnímat i institut myslivecké stráže. Úkolem myslivecké stráže je zajišťovat ochranu myslivosti a mimo jiné odhalovat a zabráňovat pytláctví či neoprávněnému lovu (srov. oprávnění a povinnosti myslivecké stráže podle § 14 a § 15 zákona o myslivosti). Myslivecká stráž tak představuje specifický orgán veřejné správy (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. května 2001, sp. zn. Pl. ÚS 50/2000, N 72/22 SbNU 125, č. 242/2001 Sb.), jehož úkolem je přispívat k dodržování právních předpisů na úseku myslivosti (v mezích § 14 zákona o myslivosti) a podporovat naplnění samotného účelu právní regulace myslivosti. Myslivecká stráž tak svou reálnou činností v honitbách bezprostředně reprezentuje veřejný zájem na řádném provádění práva myslivosti, s čímž ostatně souvisí i skutečnost, že myslivecká stráž je úřední osobou ve smyslu § 127 odst. 1 písm. i) trestního zákoníku, jak opakovaně upozorňoval stěžovatel. Myslivecké strážce je v rámci jejich oprávnění svěřena významná pravomoc bránit rušivé činnosti v případě ohrožení zájmů chráněných zákonem o myslivosti (shodně ve vztahu ke strážce ochrany přírody viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. února 2013, č. j. 3 As 9/2012 - 33), a to i vůči uživateli honitby, na jehož návrh byla do funkce ustanovena, mysliveckému hospodáři či členu honebního společenstva.

[19] S ohledem na předešlá východiska lze uzavřít, že myslivecká stráž je primárně reprezentantem veřejného zájmu, nikoliv uživatele honitby. Dotčené ustanovení § 13 odst. 2 věty druhé zákona o myslivosti je proto třeba i s ohledem na účel institutu myslivecké stráže vykládat v souladu s jeho zněním tak, že orgán státní správy myslivosti zkoumá podmínku porušení povinností podle zákona o myslivosti i v případě, že návrh na zrušení ustanovení myslivecké stráže podá uživatel honitby. Jinými slovy, podmínka porušení povinností uložených zákonem o myslivosti mysliveckou strážce se vztahuje na oba způsoby iniciace zrušení ustanovení myslivecké stráže – na návrh uživatele honitby i z vlastního podnětu orgánu státní správy myslivosti. Tomu svědčí nejen gramatický, ale i teleologický výklad. Krajský soud, jakož i žalovaný, se však otázkou porušení zákona žalobcem vůbec nezabýval, čímž zatížil svůj rozsudek významnou vadou.

[20] Na výše uvedeném závěru nic nemění ani skutečnost, že uživatel honitby podle § 12 odst. 1 zákona o myslivosti navrhuje orgánu státní správy myslivosti ustanovení myslivecké stráže. S ohledem na výše vysvětlenou funkci myslivecké stráže ze zákonné úpravy nutně nevyplývá, že uživatel musí mít právo mysliveckou stráž libovolně odvolat, jak tvrdí krajský soud. Ustanovení § 12 odst. 1 zákona o myslivosti ukládá uživateli honitby povinnost navrhnout orgánu státní správy myslivosti ustanovení jedné myslivecké stráže, což vyjadřuje spoluúčast uživatele honitby na procesu výběru myslivecké stráže pro danou honitbu. Do funkce je myslivecká stráž ovšem ustanovována až orgánem státní správy myslivosti (§ 12 odst. 2 zákona o myslivosti). Uživatel honitby tedy mysliveckou stráž nejmenuje, pouze orgánu státní správy myslivosti navrhuje vhodnou osobu. Pokud

pokračování

tuto povinnost nesplní, orgán státní správy myslivosti vybere vhodnou osobu sám (§ 12 odst. 2 věta třetí zákona o myslivosti). Mezi uživatelem honitby tudíž není, zvláště s ohledem na výše předestřenou funkci myslivecké stráže, žádný přímý vztah nadřízenosti a podřízenosti. Nelze tedy přisvědčit argumentaci krajského soudu, podle něhož „*musí mít uživatel honitby možnost, aby k jeho návrhu došlo ke zrušení ustanovení této osoby mysliveckou stráží, aniž je jím uveden důvod.*“ Takový závěr bezdůvodně a bez bližší argumentace přiznává uživateli honitby téměř absolutní kontrolu nad tím, kdo bude mysliveckou stráží, ačkoliv myslivecká stráž plní podstatné úkoly veřejného zájmu. Uživatel honitby pochopitelně má právo navrhnout zrušení ustanovení myslivecké stráže, pro vyhovění jeho návrhu však musí svědčit zákonné důvody.

[21] Jediným ustanovením, které by mohlo vyvolat zdání, že svědčí ve prospěch výkladu zaujatého krajským soudem, je § 13 odst. 1 písm. b) zákona o myslivosti, podle něhož ustanovení mysliveckou stráží zaniká též „*zánikem nájmu honitby u osoby, která byla ustanovena na návrh nájemce této honitby*“. Toto ustanovení řeší případ, kdy držitel honitby sám honitbu neužívá, protože ji pronajal (§ 2 písm. n) zákona o myslivosti]. V takovém případě je to nájemce jako odvozený uživatel honitby, kdo má povinnost navrhnout ustanovení určité osoby mysliveckou stráží. Je-li tato osoba orgánem státní správy mysliveckou stráží jmenována a později nájem honitby zanikne, dojde podle citovaného ustanovení i k zániku funkce myslivecké stráže. Pokud by však mělo být toto ustanovení podporou pro výklad § 13 odst. 2 *in fine* zaujatý krajským soudem, je zřejmé, že by se ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) zákona o myslivosti stalo zcela zbytečným, neboť by myslivecká stráž byla „odvolatelná“ kdykoli a bez udání důvodu na návrh aktuálního uživatele, resp. držitele honitby a nemusela by se řešit specifická situace dopadů změny užívacích poměrů v honitbě na ustanovenou mysliveckou stráž podle § 13 odst. 1 písm. b). Jinak řečeno, právě z důvodu, že ustanovení myslivecké stráže nemůže být obligatorně zrušeno na neodůvodněný návrh uživatele honitby podle § 13 odst. 2 *in fine*, obsahuje zákon specifický důvod zániku funkce myslivecké stráže podle § 13 odst. 1 písm. b). Toto ustanovení je tedy třeba vykládat úzce tak, že jeho účelem je umožnit personální obměnu ve funkci myslivecké stráže toliko při zániku dosavadního nájmu jakožto odvozeného užívacího vztahu a otevřít držiteli honitby, případně novému nájemci možnost, resp. povinnost navrhnout ustanovení myslivecké stráže, již může být stejná anebo jiná osoba. Toto ustanovení tedy také nelze interpretovat jako „důkaz“ vazalství myslivecké stráže vůči uživateli honitby.

[22] Tím Nejvyšší správní soud netvrdí, že osoba jednou ustanovená mysliveckou stráží má nárok zůstat v této funkci napořád, ostatně samotný zákon o myslivosti v § 12 odst. 2 stanoví funkční období stráže na deset let (s možností opakovaného jmenování). Při zrušení ustanovení myslivecké stráže je však nutné pohybovat se v hranicích zákonných důvodů stanovených v § 13 zákona o myslivosti. Dané ustanovení přitom umožňuje zrušení ustanovení mysliveckou stráží v případě osob, jejichž setrvání ve funkci by odporovalo výše nastíněné funkci myslivecké stráže, tedy především osob porušujících při výkonu svých povinností zákon o myslivosti či osob, které funkci přestanou fakticky vykonávat.

[23] Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek krajského soudu je zatížen vadou nesprávného právního posouzení, a proto nezbylo než kasační stížnost vyhodnotit

jako důvodnou a napadený rozsudek krajského soudu zrušit. Jelikož již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zrušení rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., zrušil Nejvyšší správní soud též rozhodnutí žalovaného. Žalovanému také podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrací k dalšímu řízení, v němž je podle odstavce 5 téhož ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku Nejvyšším správním soudem.

IV. Náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud je tak posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí rozhodnout též o náhradě nákladů celého soudního řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel uhradil soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a 5 000 Kč za podání kasační stížnosti [položky 18 a 19 přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů]. Stěžovatel byl v obou stupních zastoupen advokátem. Ze spisu přitom Nejvyšší správní soud zjistil, že za zastoupení v řízení před krajským soudem přísluší zástupci stěžovatele odměna za následující úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení nebo obhajoby na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb (§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v aktuálním znění], sepsání žaloby [písemné podání soudu nebo jinému orgánu týkající se věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], replika k vyjádření žalovaného. Replika k vyjádření žalovaného byla velmi stručná, krom titulní strany a krátké rekapitulace vyjádření žalovaného obsahovala k věci samé toliko dva odstavce. Za posledně jmenovaný úkon proto Nejvyšší správní soud přiznal mimosmluvní odměnu ve výši jedné poloviny podle § 11 odst. 2 advokátního tarifu aplikovaného na základě § 11 odst. 3 téhož předpisu. Za zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem přísluší odměna za jeden úkon právní služby, a to za sepsání kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu].

[25] Celkem jde tedy o tři úkony právní služby podle advokátního tarifu v plné výši a jeden úkon ve výši poloviční. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5 aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu 3 100 Kč, v poloviční výši 1 550 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba k odměně přičíst 300 Kč za jeden úkon právní služby na úhradu hotových výdajů. Celková částka za úkony právní služba a náhradu hotových výdajů činí 12 050 Kč. Protože je zástupce stěžovatele plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku 2 531 Kč odpovídající 21% dani, kterou je zástupce povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů.

[26] Celková náhrada nákladů řízení pro stěžovatele tedy představuje částku 22 581 Kč. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

[27] Pokud jde o osobu zúčastněnou na řízení, Nejvyšší správní soud, stejně ani krajský soud jí v řízení neukládal žádné povinnosti, z jejichž plnění by jim mohly vzniknout náklady. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož neměl úspěch ve věci.

pokračování

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. prosince 2014

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně

senátu